

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

Вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено

Громадською радою доброчесності
27 квітня 2017 р.

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Пасічник Світлани Сергіївни критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про **Пасічник Світлану Сергіївну** (далі – Кандидат), що є суддею Вищого адміністративного суду України, Громадська рада доброчесності виявила факти, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності і професійної етики.

На думку Громадської ради доброчесності, під час розгляду справи за позовом Київської міської державної адміністрації до Громадської організації “Інсайт” про обмеження права на мирні зібрання Колегія суддів у складі Пасічник С.С., Головчук С.В., Черпака Ю.К. допустила порушення критеріїв доброчесності і професійної етики.

Ці порушення полягають у такому.

Предметом судового розгляду у суді касаційної інстанції було рішення судів першої та апеляційної інстанції, якими було встановлено заборону Громадській організації “Інсайт” та *іншим суб’єктам, які реалізують право на мирні зібрання* проводити заходи на Майдані Незалежності та вулиці Хрещатик у м. Києві.

Відповідно до ухвали Вищого адміністративного суду України від 7 листопада 2013 р. (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/34714512>) рішення судів першої та апеляційної інстанції були залишені без змін. Таким чином Суд погодився з заборобою проводити мирні зібрання у центральній частині м. Києва невизначеному колу осіб.

Як видно з мотивувальної частини судового рішення, Суд обґрунтував необхідність заборони мирних зібрань посиланням на Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» та “Порядок організації та проведення в м. Києві недержавних масових громадських заходів політичного, релігійного, культурно-просвітницького, спортивного, видовищного та іншого характеру”, якими встановлений обов’язковий 10-денний строк завчасного повідомлення. У своєму рішенні Суд прямо вказав, що повідомлення про проведення зібрання, яке подано за три дні до його початку, порушує встановлений 10-денний строк завчасного сповіщення.

Водночас Громадська рада доброчесності звертає увагу на такі обставини.

У мотивувальній частині судового рішення Вищий адміністративний суд за участі Кандидата вказав про наявність рішення Конституційного Суду України у справі щодо завчасного сповіщення про мирні зібрання (справа N 4-рп/2001).

З наведених у судовому рішенні причин Суд проігнорував (замовчав) резолютивну частину рішення Конституційного Суду України, відповідно до якого «визначення конкретних строків завчасного сповіщення з урахуванням особливостей форм мирних зібрань, їх масовості, місця, часу проведення тощо *є предметом законодавчого регулювання*» (<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v004p710-01>).

Суд також проігнорував рішення Європейського суду з прав людини у справі «Веренцов проти України» (http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_945/print1481201059579060), згідно з яким *Указ 1988 року є несумісним з самою суттю свободи зібрань, що гарантується Конституцією України*, а отже не може бути застосований. Крім того Суд вказав, що процедури запроваджені місцевими органами влади для регулювання організації та проведення демонстрацій у їхніх конкретних регіонах, *не мають достатньої правової підстави за відсутності загального акту парламенту, на основі якого можна було б розробляти документи місцевих органів влади*. Слід вказати, що це рішення Європейського суду набуло статусу остаточного за півроку до відповідного рішення Вищого адміністративного суду України за участі Кандидата.

Можна також додатково врахувати, що згаданий Указ був визнаний у встановленому порядку неконституційним відповідно до рішення Конституційного Суду України у рішенні №6-рп/2016 від 8 вересня 2016 р. Той факт, що згаданий Указ був визнаний неконституційним пізніше за рішення Вищого адміністративного суду за участі Кандидата, не знімало з Суду обов'язку не застосовувати його положення у частині, що суперечили іншому рішенню Конституційного Суду України у справі N 4-рп/2001 та з огляду на рішення Європейського суду з прав людини.

Крім того, ми враховуємо, що відповідно до узагальненої доповіді правозахисних організацій за 2013 р. (Харківська правозахисна група) практика автоматичних заборон мирних зібрань щодо невизначеної кількості осіб на значній території охарактеризована як «ганебна практика, що суперечить чи не всім принципам адміністративного судочинства, що порушує право інших осіб знати про обмеження свого права, та позбавляє їх можливості захистити свої права» (http://khp.org/index.php?id=1398047947#1398047947_11).

Всі викладені обставини приводять Громадську раду доброчесності до переконання, що Вищий адміністративний суд України за безпосередньої участі Кандидата умисно проігнорував правові позиції Конституційного Суду України та Європейського суду з прав людини щодо фундаментальних прав людини, з якими рішення суду йде у розрив.

Вважаємо, що обрання до нового Верховного Суду Кандидатів, які продемонстрували таке ставлення до одного з фундаментальних прав людини, суперечитиме самій меті оголошення конкурсу на зайняття посад у новому Верховному Суді.

Додаткова інформація про Кандидата

На підставі пункту 2 частини шостої статті 87 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» Громадська рада доброчесності надає Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію щодо Кандидата.

1. 23.11.2016 р. Кандидат у складі колегії ухвалює рішення (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63322690>) Вищого адміністративного суду України №К/9991/32939/12, за касаційною скаргою виконавчого комітету Сімферопольської міської ради Автономної Республіки Крим на постанову Залізничного районного суду міста Сімферополя від 14.11.2011 р. та ухвалу Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 11.04.2012 р., посилається на Указ Президії Верховної Ради СРСР від 28 липня 1988 року № 9306-ХІ «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР».

«Відповідно до пункту 2 Указу Президії Верховної ради СРСР від 28 липня 1988 року № 9306-ХІ «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» заява про проведення зборів, мітингу, вуличного походу або демонстрації подається в письмовій формі не пізніше як за десять днів до наміченої дати їх проведення. В заяві зазначаються мета, форма, місце проведення заходу або маршрути руху, час його початку і закінчення, передбачувана кількість учасників, прізвища, імена, по батькові уповноважених (організаторів), місце їх проживання і роботи (навчання), дата подачі заяви» (ухвала Вищого адміністративного суду України від 23.11.2016 р. №К/9991/32939/12, додаток 1).

Ухвала Вищого адміністративного суду України були постановлена після того, як Європейський суд з прав людини у справі «Веренцов проти України» (рішення стало остаточним 11.07.2013 р.) констатував:

«... тоді як Конституція України вимагає завчасного повідомлення органів влади про намір провести демонстрацію та закріплює, що будь-яке його обмеження може встановлюватися лише судом, Указ 1988 року, розроблений відповідно до Конституції СРСР 1978 року, передбачає, що особи, які бажають провести мирну демонстрацію, повинні отримати дозвіл від місцевих органів влади, які також мають право заборонити будь-яку таку демонстрацію. З преамбули Указу зрозуміло, що він був призначений для абсолютно інших цілей, а саме - надання органами влади засобів для висловлення своїх поглядів на користь певної ідеології лише деяким категоріям осіб, що саме по собі є несумісним з самою суттю свободи зібрань, що гарантується Конституцією України.

... Суд також відзначає, що, як загально визнано, постанова Верховної Ради України «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства Союзу РСР» стосується тимчасового застосування законодавства Радянського Союзу, і досі парламентом України не було введено в дію жодного закону, який би регулював порядок проведення мирних демонстрацій, хоча статті 39 та 92 Конституції чітко вимагають того, щоб такий порядок було встановлено законом, тобто актом парламенту України. Хоча Суд погоджується з тим, що державі може знадобитися певний час для прийняття законодавчих актів протягом перехідного періоду, він не може погодитися з тим, що затримка у понад двадцять років є виправданою, особливо коли йдеться про таке фундаментальне право як свобода мирних зібрань» (п. 54, 55).

Верховний Суд України, переглядаючи рішення національних судів у справі Веренцова, вказав на «недієвість положень Указу 1988 року у зв'язку із набранням чинності Конституцією України» у [постанові](#) від 3.03.2014 р. № 5-49к13.

Кандидат повинна була знати про такі знакові для судової практики рішення Європейського суду з прав людини і Верховного Суду України.

Конституційний Суд України своїм Рішенням від 08.09.2016 р. у [справі № 1-13/2016](#) визнав неконституційним Указ Президії Верховної Ради СРСР "Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР" від 28 липня 1988 року № 9306-ХІ (додаток 2).

На час ухвалення за участі Кандидата зазначеного рішення Вищого адміністративного суду України Указ Президії Верховної ради СРСР від 28 липня 1988 року вже був визнаний неконституційним і втратив чинність.

2. Разом з тим, відповідно до наданої Кандидатом інформації протягом 1988-1991р.р Кандидат була членом КПРС (додаток 3).

Громадська рада доброчесності не вважає за можливе оцінювати цей вчинок Кандидата, однак вирішила передати отриману інформацію Вищій кваліфікаційній комісії суддів України.

Відповідно до повідомлення Кандидата на портал Ради членство в політичній партії (жовтень 1988 р. - 1991 р.) на той час було умовою зайняття Кандидатом та перебування на посаді юрисконсульта, яку вона обіймала в органі місцевого самоврядування (виконкомі Богунської районної ради народних депутатів у м. Житомирі), майже весь зазначений період Кандидат перебувала у відпустці по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку.

Громадська рада доброчесності вважає що викладена інформація має бути оцінена Вищою кваліфікаційною комісією суддів України у сукупності з іншими обставинами, які характеризують Кандидата.

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки

1. Ухвала ВАСУ від 23.11.2016р.;
2. Рішення Конституційного Суду України від 08.09.2016 р.;
3. Запитальник.

Координатор

Громадської ради доброчесності